योएलचे पुस्तक आणि लाओदिकीयन सातव्या-दिवशी ॲडव्हेंटिस्ट मंडळी - क्रमांक एकेचाळीस

Jeff Pippenger
2026-02-05

क्रमांक एकेचाळीस

लेवीयविधी अध्याय तेवीस वसंतकालीन आणि शरद्‌कालीन सण सादर करतो, आणि सणांचे प्रतिरूपण संरचनेत, तसेच एकूण संरचनेच्या अंतर्गत आरंभीच्या आणि अंतिम संरचनांच्या परिपूर्ण संरेखनात, दैवीदृष्ट्या अतिशय गूढ आहे. वसंतकालीन सण आणि शरद्‌कालीन सण एकमेकांशी संरेखित आहेत. हा अध्याय पालमोनी, त्या अद्भुत संख्याकाराचा, पुन्हा पुन्हा साक्ष देतो. हा अध्याय एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या उत्तरकालीन संदेशाशी दृढपणे आणि आश्चर्यकारकरीत्या जोडला जातो.

“२३” हा अंक प्रायश्चित्ताचे प्रतिनिधित्व करतो, जे देवत्व आणि मानवत्व यांचे संयोग आहे. लेविटिकस हे नाव एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या याजकत्वाचे प्रतिनिधित्व करते, कारण सर्व संदेष्टे उत्तरकाळाविषयी बोलतात, आणि उत्तरकाळातील याजक ते आहेत ज्यांना पेत्र पवित्र याजकवर्ग असे ओळखतो. पेत्राचा पवित्र याजकवर्ग म्हणजे ते सुज्ञ, जे मध्यरात्रीच्या हाकेचा संदेश उत्पन्न करणाऱ्या ज्ञानवृद्धीला समजतात. मूर्ख, किंवा दानियेल ज्यांना दुष्ट असे संबोधतो, ते ज्ञानवृद्धी नाकारतात, आणि होशेय आम्हांस कळवितो की या कारणास्तव त्यांना याजक म्हणून नाकारले जाते.

> माझे लोक ज्ञानाच्या अभावामुळे नाश पावत आहेत; कारण तू ज्ञान नाकारले आहेस, म्हणून मीही तुला नाकारीन, म्हणजे तू माझ्यासाठी याजक राहणार नाहीस; आणि तू तुझ्या देवाचा नियम विसरला आहेस, म्हणून मीही तुझ्या मुलांना विसरेन. जसे जसे ते वाढले, तसे तसे त्यांनी माझ्याविरुद्ध पाप केले; म्हणून मी त्यांचा गौरव लज्जेत परिवर्तित करीन. होशेय 4:6, 7.

इफ्राईमचे मद्यपी, ज्यांना यशया “वैभवाचा मुकुट” असेही संबोधतो, त्यांचे वैभव “लज्जेत” परिवर्तित झाले आहे. होशेय स्पष्टपणे ओळख करून देतो की जे उत्तरकाळातील ज्ञानवृद्धी नाकारतात ते लाओदिकीया येथील सेव्हन्थ-डे अ ॅडव्हेंटिस्ट मंडळी आहेत, कारण त्याने नोंद केले आहे, “माझे लोक.” त्याच्या लोकांना याजक म्हणून नाकारले जाईल, आणि हे अंतिम व चौथ्या पिढीत घडते, कारण तो त्यांच्या मुलांना विसरणार आहे; आणि मुले ही शेवटच्या पिढीचे प्रतीक आहेत.

प्रायश्चित्त

“लेवीयवस्था 23” या शीर्षकाचा अर्थ “एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या याजकवर्गाचे प्रायश्चित्त” असा होतो. ही सत्यता केवळ ग्रंथाच्या नावाचा अध्यायाच्या क्रमांकाशी संबंध लावून निष्पन्न करता येते. लेवीयवस्था तेवीस ज्याविषयी बोलते ते प्रायश्चित्त म्हणजे “एकत्व-निर्मिती” होय, आणि ते दैवीत्व व मानवत्व यांच्या संयोगास ओळख देत आहे. हा संयोग देवाच्या वचनात अनेक प्रतीकांच्या माध्यमातून दर्शविला गेला आहे; त्यांपैकी एक म्हणजे मानवी मंदिर हे दैवी मंदिराशी एकरूप केले जाणे होय.

मानवी मंदिराची चौकट “23” पुरुष आणि “23” स्त्री गुणसूत्रांची आहे. पेत्र ओळख करून देतो की एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे याजकत्व हे एक “आध्यात्मिक घर” आहे. जसे पुरुष आणि स्त्री एकत्र येतात, तसेच ती गुणसूत्रेही एकत्र जुळतात; आणि देवाने जे जोडले आहे, ते मनुष्याने विभक्त करू नये. विवाह हे at-one-ment चे आणखी एक प्रतीक आहे. लेवीय “23” याचा अर्थ असा आहे की स्वर्गीय महायाजकाच्या मंदिराचा आणि जे एक लाख चव्वेचाळीस हजार आहेत त्या याजकांच्या मंदिराचा संयोग.

बावीस वचने

लेवीयविधी तेवीस मधील वसंत ऋतूतील सण या अध्यायाच्या पहिल्या बावीस वचनांत दर्शविलेले आहेत, आणि शरद ऋतूतील सण या अध्यायाच्या शेवटच्या बावीस वचनांत दर्शविलेले आहेत. शेवटचे वचन म्हणजे चव्वेचाळीसावे वचन, जे 1844 चे प्रतीक आहे, जेव्हा लेवीयविधी तेवीसच्या पूर्ततेत सातव्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशी प्रतिरूपात्मक प्रायश्चित्तदिवस आरंभ झाला. तेवीसावा अध्याय बावीस वचनांच्या दोन कालखंडांत विभागलेला आहे; हे दोन्ही बावीस-वचनांचे कालखंड सण असल्यामुळे तर्कशुद्धरीत्या परस्परांशी संबंधित आहेत, परंतु वसंत ऋतूद्वारे दर्शविलेल्या ख्रिस्ताच्या अंगण व पवित्रस्थानातील सेवाकार्यामुळे, तसेच शरद ऋतूद्वारे दर्शविलेल्या त्याच्या परमपवित्रस्थानातील सेवाकार्यामुळे, ते तर्कशुद्धरीत्या विभक्तही आहेत.

२२

वसंतऋतूतील आणि शरदऋतूतील दोन्ही सणांचे प्रतिनिधित्व बावीस वचनांनी केलेले आहे, आणि ती वचने हिब्रू वर्णमालेच्या साक्षीशी सुसंगत आहेत, ज्यात “22” अक्षरे आहेत. “22” हे “220” चे दशमांश आहे, आणि “220” हे दैवीत्व व मानवत्व यांच्या संयोगाचे प्रतीक आहे. “220” हे यहूदाच्या विखुरले जाण्याच्या 2,520 वर्षांच्या कालावधीच्या आरंभाचे, तसेच प्रायश्चित्त दिनापर्यंतच्या 2,300 वर्षांच्या कालावधीच्या आरंभाचे प्रतिनिधित्व करते. 2,520 चा आरंभबिंदू इ.स.पू. 677 होता आणि 2,300 चा आरंभबिंदू इ.स.पू. 457 होता; अशा रीतीने दोनशे वीस वर्षे ही देवाच्या सैन्याच्या तुडविले जाण्याविषयीच्या भविष्यवाणी आणि देवाच्या पवित्रस्थानाच्या तुडविले जाण्याविषयीच्या भविष्यवाणी यांमधील दुवा असल्याचे ओळखले जाते. त्या दोन्ही भविष्यवाण्यांचा शेवट 22 ऑक्टोबर 1844 रोजी प्रातिरूपिक प्रायश्चित्त दिनाच्या आगमनाने झाला.

त्या दिनांकाला, मानवी मंदिराचा दैवी मंदिराशी संयोग घडवून आणण्याचे ख्रिस्ताचे कार्य सुरू झाले, आणि त्या वेळी हबक्कूक 2:20 व योहान 2:20 ही दोन्ही वचने पूर्ण झाली. हबक्कूकने त्या वेळी दैवी सत्ता परमपवित्र स्थानात असल्याचे निदर्शित केले, आणि योहानाने नोंदविले की त्या परमपवित्र स्थानात विश्वासाने प्रवेश करावयाचे असलेले मिलराइट मंदिर, इ.स. 1798 ते 1844 या काळात मिलराइट मानवी मंदिराची उभारणी दर्शविणारा शहाचाळीस वर्षांचा कालावधी पूर्ण करून झाले होते. “46” वर्षांचा इतिहास, जो “23” आणि “23” असा बनलेला आहे, तो विल्यम मिलर यांच्या कार्याद्वारे दर्शविला जातो; त्यांनी त्या इतिहासाचा संदेश प्रथम 1831 मध्ये मांडण्यास आरंभ केला, म्हणजेच किंग जेम्स बायबलच्या प्रकाशनानंतर “220” वर्षांनी. इ.स. 1611 मध्ये प्रकाशित झालेले दैवी वचन, “220” वर्षांनंतर 1831 मध्ये एका मानवी संदेशवाहकाशी एकरूप झाले. वसंत व शरद ऋतूतील दोन्ही सण “22” वचने यांद्वारे दर्शविले आहेत.

एकाच विषयाच्या दोन ओळींतील बावीस वचने अशी मागणी करतात की, भविष्यवाणीच्या दृष्टीने पहिली बावीस वचने पुढील बावीस वचनांवर अधिछादित रीतीने मांडली जावीत. या प्रकारे त्या दोन ओळी संरेखित केल्याने, वसंत ऋतूतील सणांमध्ये दर्शविलेल्या अंगण व पवित्र स्थानाच्या कार्याला तुम्ही परमपवित्र स्थानातील ख्रिस्ताच्या कार्याशी जोडत आहात. या भविष्यवाणीच्या स्तरावर हे दोन मंदिरांचे एकत्रीकरण दर्शविते, जे ख्रिस्ताच्या at-one-ment च्या कार्याचे चित्रण करते.

जेव्हा पहिल्या ते बाविसाव्या वचनांपर्यंतची वचने तेवीसाव्या ते चव्वेचाळीसाव्या वचनांशी संरेखित केली जातात, तेव्हा एक भविष्यसूचक रेषा स्थापित होते, ज्याची साक्ष हिब्रू वर्णमालेतील बावीस अक्षरे देतात, तसेच “22” या संख्येद्वारे दर्शविलेल्या प्रतीकात्मकतेने आणि त्या सणांच्या पवित्र इतिहासातील परिपूर्तीसह त्यांच्या सहसंबंधातून दर्शविलेल्या प्रतीकात्मकतेनेही.

वसंत ऋतूतील सणांची सुरुवात प्रथम सातव्या दिवसाच्या शब्बाथाची ओळख करून देते आणि शरद ऋतूतील सणांचा शेवट सातव्या वर्षाच्या शब्बाथाची ओळख करून देतो. ख्रिस्ताने, अल्फा आणि ओमेगा म्हणून, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या याजकत्वाच्या वंशरेषेत “22” या दोन साक्षीदारांच्या आरंभी आणि शेवटी शब्बाथ स्थापन

केला.

सातव्या दिवशीचा शब्बाथ हा इ.स. 1844 मध्ये प्रतिरूप प्रायश्चित्तदिनाच्या आरंभीचा विशेष प्रकाश होता, आणि सातव्या वर्षाच्या शब्बाथाचा प्रकाश हा शेवटीचा प्रकाश आहे. सातव्या दिवशीचा शब्बाथ हा लेवीय “23” मधील पहिला पवित्र सभासमारंभही होता, तसेच सातव्या वर्षाचा शब्बाथ हा त्या अध्यायातील शेवटचा पवित्र सभासमारंभ आहे. अध्याय “23” मध्ये शब्बाथ हा याजकाच्या वंशरेषेचा अल्फा आणि ओमेगा आहे. पहिला, म्हणजे सातव्या दिवशीचा शब्बाथ, हा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या याजकत्वाचा अल्फा आहे, आणि शेवटचा, म्हणजे सातव्या वर्षाचा शब्बाथ, हा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या याजकत्वाचा ओमेगा आहे.

> “जे देवाबरोबर सहवास राखतात, ते धर्मसूर्याच्या प्रकाशात चालतात. देवासमोर आपला मार्ग भ्रष्ट करून ते आपल्या उद्धारकर्त्याचा अपमान करीत नाहीत. स्वर्गीय प्रकाश त्यांच्यावर तळपतो. पृथ्वीच्या इतिहासाचा शेवट जवळ येत असता, ख्रिस्ताविषयीचे त्यांचे ज्ञान, आणि त्याच्याशी संबंधित भविष्यवाण्यांचे त्यांचे आकलन, मोठ्या प्रमाणात वाढते. देवाच्या दृष्टीने ते अनंत मोलाचे आहेत; कारण ते त्याच्या पुत्राशी ऐक्यात आहेत. त्यांच्यासाठी देवाचे वचन अतुलनीय सौंदर्य व मनोहरतेने युक्त आहे. ते त्याचे महत्त्व पाहतात. सत्य त्यांच्यासमोर उलगडले जाते. देहधारणेच्या सिद्धांतावर सौम्य तेजाची प्रभा पसरते. शास्त्र हे सर्व गूढ उघडणारी आणि सर्व कठीण प्रश्नांचे निरसन करणारी किल्ली आहे, हे ते पाहतात. ज्यांनी प्रकाश स्वीकारण्यास आणि प्रकाशात चालण्यास अनिच्छा दर्शविली आहे, ते भक्तीच्या गूढार्थास समजू शकणार नाहीत; परंतु ज्यांनी क्रूस उचलून येशूच्या मागे जाण्यास कधीही कचरले नाही, ते देवाच्या प्रकाशात प्रकाश पाहतील.” The Southern Watchman, April 4, 1905.

येथे, “या पृथ्वीच्या इतिहासाच्या समाप्तीच्या समीप,” प्रतीकपूर्त स्वरूपाच्या प्रायश्चित्त-दिनाच्या शेवटी, “अवताराच्या सिद्धांताला” जशी प्रतीकपूर्त स्वरूपाच्या प्रायश्चित्त-दिनाच्या आरंभी सातव्या-दिवशीच्या शब्बाथाच्या सिद्धांताला “मृदू” प्रभा प्राप्त झाली होती, तशीच “मृदू” प्रभा प्राप्त झाली आहे.

> “येशूने करारपेटीचे झाकण उचलले, आणि ज्यांवर दहा आज्ञा लिहिलेल्या होत्या त्या दगडी पट्ट्या मी पाहिल्या. दहा उपदेशांच्या अगदी मध्यभागी असलेली चौथी आज्ञा मी पाहिली, आणि तिच्याभोवती मंद प्रकाशाचे वलय पसरलेले होते, तेव्हा मला आश्चर्य वाटले. देवदूत म्हणाला: ‘दहापैकी हीच एक आज्ञा आहे जी स्वर्ग, पृथ्वी आणि त्यांतील सर्व वस्तू निर्माण करणाऱ्या जिवंत देवाची ओळख करून देते. पृथ्वीचा पाया घातला गेला, तेव्हाच शब्बाथाचाही पाया घातला गेला होता.’” Testimonies, volume 1, 75.

सातव्या दिवसाचा शब्बाथ, जो एक “पाया” आहे, लेवीय “23” ची सुरुवात करतो; आणि सातव्या वर्षाचा शब्बाथ, जो वसंत आणि शरद ऋतूतील सणांद्वारे दर्शविलेल्या याजकांच्या साक्षीचा समारोप करतो. सातव्या वर्षाचा शब्बाथ त्या मंदिराचे प्रतिनिधित्व करतो जे त्या पायावर बांधलेले आहे. शेवटी असलेला सातव्या वर्षाचा शब्बाथ 2,520 द्वारे दर्शविला जातो, जसे सातव्या दिवसाचा शब्बाथ 2,300 द्वारे दर्शविला जातो. सातव्या वर्षाचा शब्बाथ “अवताराच्या तत्त्वज्ञानाचे” प्रतिनिधित्व करतो. सातव्या दिवसाचा शब्बाथ हा सृष्टिकर्त्याचे चिन्ह आहे, आणि सातव्या वर्षाचा शब्बाथ हा मानवतेशी एकरूप झालेल्या देवत्वाचे चिन्ह आहे.

रेषा सरळ जुळविणे

जेव्हा आपण लेवीयविधी तेवीसमधील वसंत ऋतूतील सणांचा शरद ऋतूतील सणांशी संबंध लावतो, तेव्हा पास्काचा सण यानंतर दुसऱ्या दिवशी सात दिवस चालणारा अखमीर भाकरीचा सण येतो, आणि सात दिवसांच्या अखमीर भाकरीच्या सणास प्रारंभ झाल्यानंतरच्या दुसऱ्या दिवशी प्रथमफळांचा सण येतो. तीन दिवसांत तीन मार्गचिन्हे.

बेखमीर भाकरीच्या सणाचे सात दिवसांचे जे कालखंड आहे, त्याची सुरुवात एका पवित्र सभेने होते आणि त्याचप्रमाणे त्याचा शेवटही होतो. बेखमीर भाकरीच्या सणाची सुरुवात झाल्यानंतरच्या दुसऱ्या दिवशी प्रथमफळांचा सण येतो, आणि त्यात वसंत ऋतूतील जवाच्या प्रथमफळाचे अर्पण समाविष्ट असते. पेंटेकोस्ट, ज्याला आठवड्यांचा

सण असेही म्हणतात, तो प्रथमफळांच्या सणानंतर पन्नासव्या दिवशी येतो; हा सण सात आठवड्यांच्या कालखंडाच्या प्रारंभाची खूण करतो, जो एकोणपन्नासाव्या दिवशी समाप्त होतो, आणि त्यानंतर पेंटेकोस्ट येतो, ज्याचा अर्थ पन्नास असा आहे.

वल्हांडण चौदाव्या दिवशी संध्याकाळी सुरू होते. वल्हांडण हे पवित्र सभासमागम नाही.

त्यानंतर पंधराव्या दिवशी बेखमीर भाकरांचा सात दिवसांचा सण येतो. त्या सात दिवसांच्या सणाचा पहिला दिवस आणि शेवटचा दिवस हे पवित्र सभासमारंभ असतात.

पुढील दिवशी, सोळाव्या दिवशी, पहिल्या फळांचा दिवस येतो. त्यानंतर पेंटेकोस्टच्या सणाने चिन्हांकित केलेले सात आठवडे आरंभ होतात, आणि पेंटेकोस्ट हा वसंत व शरद ऋतूतील सणांमध्ये दर्शविलेल्या सात पवित्र सभांपैकी एक आहे. पहिल्या फळांचा दिवस ही पवित्र सभा नाही.

मग सातव्या महिन्याच्या पहिल्या दिवशी, रणशिंगांच्या सणाचा पवित्र सभासमारंभ असतो.

सातव्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशीचा प्रायश्चित्ताचा दिवस हा पवित्र सभा-दिवस आहे, परंतु सण नाही.

तंबूंच्या सणाचा पहिला दिवस पवित्र सभासमारंभ आहे. सात दिवसांच्या सणानंतर तंबूंचा आठवा दिवस येतो, जरी तो आठवा दिवस सणांनी दर्शविलेल्या कालखंडांच्या बाहेरचा मानला जातो. तो आठवा दिवस पवित्र सभासमारंभ आहे.

सणांची ओळख करून देणारा सातव्या-दिवसाचा शब्बाथ समाविष्ट केल्यास, हे सात पवित्र सभांशी समतुल्य ठरते. सात पवित्र सभा आणि सात सण—जरी त्यांची जुळणी पवित्र सभांप्रमाणे होत नाही. पहिले आणि शेवटचे मार्गचिन्हे शब्बाथ आहेत, प्रथम दिवसासाठी, आणि नंतर वर्षासाठी. अल्फा आणि ओमेगा शब्बाथ यांच्या दरम्यान ओळखले गेलेल्या सणांमध्ये सात सण आणि पाच पवित्र सभा आहेत. जर तुम्ही अल्फा सातव्या-दिवसाचा शब्बाथ आणि ओमेगा सातव्या-वर्षाचा शब्बाथ समाविष्ट केला, तर तुमच्याकडे सात पवित्र सभा आणि सात सण होतात. हे समजले जाते की तंबूंच्या सणाचा आठवा दिवस सणांचा भाग नाही, आणि तो सातांपैकी आठव्याचे कोडे निर्माण करतो. येथे मी ज्या मुद्द्याकडे निर्देश करीत आहे तो असा की येशूने, पालमोनी म्हणून, अध्याय “23” मधील संख्यांच्या विविध रचना अत्यंत विस्मयकारक रीतीने आयोजित केल्या.

वसंत ऋतु

वसंत ऋतूतील सणांमध्ये बेखमीर भाकरीचा सात दिवसांचा सणकाळ आहे, ज्यात प्रारंभी एक अल्फा पवित्र सभा आणि शेवटी एक ओमेगा पवित्र सभा समाविष्ट आहे. पेन्टेकॉस्ट हा वसंत ऋतूतील सणांमधील तिसरा पवित्र सभेचा दिवस आहे. पेन्टेकॉस्ट सात आठवड्यांच्या कालावधीनंतर येतो, ज्याचा शेवट पन्नासाव्या दिवशीच्या सणाने होतो. वसंत ऋतूतील सण चार सणदिवस आणि तीन कालखंड यांनी चिन्हित आहेत. पासोवर, बेखमीर भाकरी, प्रथम फळे आणि पेन्टेकॉस्ट हे चार सणदिवस आहेत, आणि तीन कालखंड म्हणजे बेखमीर भाकरीचे सात दिवस, पेन्टेकॉस्टच्या पन्नासाव्या दिवसापूर्वीचे व त्यात समाविष्ट असलेले एकोणपन्नास दिवस, आणि पहिले तीन दिवस, जे तीन टप्प्यांनी बनलेला एक कालखंड आहेत.

पासओव्हरच्या कालखंडातील प्रथमफळाचे अर्पण पेंटेकोस्टच्या दिवशीच्या प्रथमफळाच्या अर्पणाशी सुसंगत आहे; पासओव्हरच्या तीन दिवसांच्या कालावधीत यवाच्या प्रथमफळांची अर्पणे, आणि एकोणपन्नास—पन्नास दिवसांच्या पेंटेकोस्टकालाच्या समाप्तीला पेंटेकोस्टच्या दिवशी गव्हाच्या प्रथमफळाचे अर्पण.

पतन

शरद ऋतूतील सण एका विशिष्ट सणदिवसाने आरंभ होतात, जो न्यायाकडे नेणाऱ्या दहा दिवसांच्या कालखंडाची सुरुवात करतो. न्यायानंतर पाच दिवसांनी सात दिवसांचा एक सण येतो, ज्यामध्ये त्या सात दिवसांपैकी पहिला व

शेवटचा दिवस पवित्र सभासमारंभ म्हणून ओळखला जातो. पंधराव्या दिवसापासून बाविसाव्या दिवसापर्यंत निवासमंडपांचा सण पाळला जातो, आणि त्यानंतर तेविसाव्या दिवशी भूमीचा शब्बाथ पाळला जातो.

जेव्हा आपण शरद ऋतूतील सणांना वसंत ऋतूतील सणांवर अध्यारोपित करतो, तेव्हा आपल्याकडे अशा दोन रेषा असतात ज्या प्रत्येकी बावीस वचने यांनी दर्शविलेल्या आहेत; म्हणून त्या इब्री वर्णमालेतील बावीस अक्षरांनी प्रतिनिधित्व केल्या जातात. असे केल्यावर, पहिला मार्गचिन्ह सातव्या दिवसाच्या शब्बाथचे पवित्र सभासंमेलन ठरते, आणि शेवटचा मार्गचिन्ह सातव्या वर्षाच्या शब्बाथचे पवित्र सभासंमेलन ठरते.

> तसेच सातव्या महिन्याच्या पंधराव्या दिवशी, जेव्हा तुम्ही देशाचे फळ गोळा कराल, तेव्हा तुम्ही परमेश्वरासाठी सात दिवसांचा सण पाळावा; पहिला दिवस शब्बाथ असावा, आणि आठवा दिवसही शब्बाथ असावा. लेवीय 23:39.

पेंटेकोस्त हा पूर्वपाऊस होता आणि तंबूंचा सण हा उत्तरपाऊस आहे. पेंटेकोस्ताच्या वेळी पवित्र आत्म्याचे ओतणे एका दिवसाने दर्शविले गेले होते, आणि तंबूंच्या सणाने दर्शविलेले हे ओतणे असा एक कालावधी आहे जो समाप्त होतो, आणि त्यानंतर एक सब्बाथ येतो, म्हणजेच सात दिवसांनंतरचा आठवा दिवस. पवित्र आत्म्याच्या ओतण्याच्या अंतिम प्रकटीकरणानंतर येणारा हा सब्बाथ, पृथ्वीने एक हजार वर्षे विश्रांती घेण्याच्या त्या सब्बाथचे प्रतिनिधित्व करतो.

> "संकटाच्या काळात आम्ही सर्वजण शहरांमधून व खेड्यांमधून पळून गेलो, परंतु दुष्टांनी आमचा पाठलाग केला, आणि त्यांनी संतांच्या घरांत तलवार घेऊन प्रवेश केला. त्यांनी आम्हाला ठार मारण्यासाठी तलवार उगारली, पण ती मोडली आणि काडीसारखी शक्तिहीन होऊन खाली पडली. मग आम्ही सर्वांनी सुटकेसाठी दिवस-रात्र आक्रोश केला, आणि तो आक्रोश देवासमोर पोहोचला. सूर्य उगवला, आणि चंद्र स्थिर राहिला. प्रवाह वाहायचे थांबले. काळे, दाट ढग वर आले आणि एकमेकांवर आदळले. परंतु तेथे स्थिर गौरवाचे एक स्वच्छ स्थान होते, जिथून प्रचंड जलप्रवाहाच्या निनादासारखा देवाचा आवाज आला, ज्याने आकाश व पृथ्वी हादरवून सोडली. आकाश उघडले व बंद झाले आणि त्यात प्रचंड खळबळ माजली होती. पर्वत वाऱ्यातील कणसाप्रमाणे थरथर कापू लागले, आणि त्यांनी सर्वत्र खडबडीत खडक फेकून दिले. समुद्र भांड्यातील उकळीप्रमाणे खवळला आणि त्याने जमिनीवर दगड फेकून दिले. आणि जेव्हा देवाने येशूच्या येण्याचा दिवस व वेळ जाहीर केला आणि आपल्या लोकांना अनंतकाळचा करार दिला, तेव्हा त्याने एक वाक्य उच्चारले, आणि मग थांबला, तर ते शब्द पृथ्वीभर घुमत गेले. देवाचा इस्राएल वर नजर खिळवून उभा होता, यहोवाच्या मुखातून निघणारे शब्द ऐकत होता, आणि ते शब्द अत्यंत मोठ्या मेघगर्जनांच्या कडकडाटाप्रमाणे पृथ्वीभर घुमत गेले. ते भयमिश्रित अत्यंत गंभीर असे होते. आणि प्रत्येक वाक्याच्या शेवटी संत उद्गारत, 'गौरव! हालेलूया!' त्यांच्या मुखमंडलांवर देवाच्या गौरवाचा प्रकाश झळकत होता; आणि जसे मोशे सीनायवरून खाली आला तेव्हा त्याचा चेहरा गौरवाने तेजस्वी झाला होता, तसेच तेही त्या गौरवाने तेजस्वी दिसत होते. त्या गौरवामुळे दुष्टांना त्यांच्याकडे पाहवत नव्हते. आणि ज्यांनी देवाचा शब्बाथ पवित्र मानून त्याचे पालन करून देवाचा सन्मान केला होता, त्यांच्यावर जेव्हा अंतहीन आशीर्वाद उच्चारला गेला, तेव्हा त्या पशूवर आणि त्याच्या प्रतिमेवर विजयाचा प्रचंड जयघोष झाला."
>
> "तेव्हा जुबिली सुरू झाली, जेव्हा भूमीने विश्रांती घ्यावी." Early Writings, 34.

जुबिली हे पन्नासावे वर्ष आहे, जे सात-सात वर्षांच्या सात चक्रांनंतर येते; आणि हेच पेंटेकोस्टच्या पन्नासाव्या दिवसाकडे नेणाऱ्या एकोणपन्नास दिवसांचे प्रतिरूप आहे. जेव्हा पतन-ऋतूतील सणांची रेषा वसंत-ऋतूतील सणांबरोबर एकत्र आणली जाते, तेव्हा पेंटेकोस्टकडे नेणारे एकोणपन्नास दिवस दिसून येतात; आणि पेंटेकोस्ट तंबूंच्या सणाच्या सात दिवसांच्या कालखंडाच्या आरंभाची खूण करतो. पेंटेकोस्ट आणि तंबूंचा सण हे परस्पर अनुरूप ठरतात, आणि एकत्रितपणे ते उत्तर पावसाच्या त्या कालखंडाची ओळख करून देतात, जो लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार कायद्यापासून सुरू होतो आणि परिविक्षेचा काळ संपेपर्यंत, प्रभू परत येईपर्यंत, आणि त्यानंतर पृथ्वीला विश्रांती मिळेपर्यंत चालू राहतो; ही विश्रांती सातव्या वर्षाच्या शब्बाथद्वारे दर्शविली आहे, जी तंबूंच्या सणातील सातांपैकी आठवी आहे.

जेव्हा आपण बावीस वचनांच्या दोन्ही ओळी एकत्र आणतो, तेव्हा आपण तसे अनेक कारणांमुळे करतो. दोन्ही ओळी बावीस वचनांच्या आहेत; २२० चा दशांश असलेला बावीस हा दैवीत्व आणि मानवता यांच्या संयोगाचे प्रतीक आहे.

दोन्ही ओळी बावीस अक्षरांच्या हिब्रू वर्णमालेचे प्रतिनिधित्व करतात.

दोन्ही रेषा सणांचे प्रतिनिधित्व करतात.

दोन्ही रेषा वर्षातील कापणीच्या दोन ऋतूंचे प्रतिनिधित्व करतात.

दोन्ही रेषा अंगण, पवित्र स्थान आणि परमपवित्र स्थान येथील ख्रिस्ताच्या कार्याचे प्रतिनिधित्व करतात. लेवीयकांड हे याजकांना सूचित करते, आणि येशू हा स्वर्गीय महायाजक आहे. या कारणांमुळे, लेवीयकांड तेवीसमधील चव्वेचाळीस वचनांवर रेषेवर रेषा ही पद्धती लागू करण्यात आपण न्याय्य ठरतो.

ख्रिस्ती धर्मासाठी पेन्टेकोस्ट हा आरंभीचा पाऊस होता आणि तंबूंचा सण हा ख्रिस्ती धर्मासाठी उत्तरकालीन पाऊस आहे. म्हणून आम्ही वसंत ऋतूतील “पेन्टेकोस्टचा दिवस” याची शरद ऋतूतील तंबूंच्या सणाच्या सात दिवसांशी सांगड घालतो. जेव्हा सिस्टर व्हाइट यांनी असे म्हटले, “संकटकाळात आम्ही सर्वजण शहरांमधून व खेड्यांमधून पळून गेलो,” तेव्हा त्या तो काळ दर्शवित आहेत, जेव्हा देवाचे लोक छळामुळे अरण्यात वास्तव्य करीत असतात. तंबूंच्या सणाच्या काळात मंडपांत राहणे ही त्या इतिहासाची प्रतिकात्मक पूर्वछाया आहे, जो थेट पृथ्वीकरिता शब्बाथी जुबिली विश्रांतीकडे नेतो.

पेन्तेकॉस्टचा दिवस तंबूंच्या सणाच्या सात दिवसांच्या प्रारंभाचे चिन्ह आहे. त्यानंतर जुबिली आठव्या दिवसाद्वारे दर्शविली जाते, म्हणजे तंबूंच्या त्या सात दिवसांनंतरचा दिवस. तंबूंच्या सणापूर्वी पाच दिवस प्रायश्चित्ताचा दिवस होता. म्हणून, तंबूंच्या प्रारंभाचे चिन्ह असलेल्या पेन्तेकॉस्टच्या पाच दिवस आधी—न्यायाचे चिन्ह लावलेले आहे. प्रायश्चित्ताच्या दिवसाच्या न्यायापूर्वी दहा दिवस तुर्यांचा सण आहे. या रेषा एकत्र केल्यावर, पेन्तेकॉस्टद्वारे दर्शविलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या पाच दिवस आधी, न्यायाचे चिन्ह लावलेले आहे. त्याच्या दहा दिवस आधी, तुर्यांच्या सणाचे चिन्ह लावलेले आहे.

ख्रिस्ताचा बाप्तिस्मा त्याच्या मृत्यू, दफन आणि पुनरुत्थान यांचे प्रतिनिधित्व करीत होता. हे तीन टप्पे त्याच्या पासओव्हरच्या वेळी झालेल्या मृत्यूद्वारे, शब्बाथावरील त्याच्या दफन आणि विश्रांतीद्वारे, आणि रविवारी झालेल्या त्याच्या पुनरुत्थानाद्वारे दर्शविले जातात. त्याच्या मृत्यू, दफन आणि पुनरुत्थानाचे हे तीन दिवस तीन टप्प्यांनी बनलेल्या एका मार्गचिन्हाचे स्वरूप धारण करतात. म्हणून, आम्ही वसंत आणि शरद ऋतूतील सणांच्या दोन रेषांचा संयोग पुनरुत्थानापासून आरंभ करतो. तिसऱ्या दिवसाचे पुनरुत्थान पेन्टेकोस्टकडे नेणारा एकोणपन्नास दिवसांचा कालावधी आरंभ करते, जो रविवारच्या कायद्याचे प्रतीक आहे. त्या एकोणपन्नास दिवसांच्या कालावधीपूर्वी अखमिरी भाकरीचा सण येतो, जो एक दिवस आधी सुरू होतो आणि प्रथम फळांच्या दिवसानंतर आणखी पाच दिवस चालू राहतो.

पहिल्या फळांच्या पुनरुत्थानापासून रविवारच्या कायद्यापर्यंत एकोणपन्नास दिवस आहेत; रविवारचा कायदा हा पन्नासावा दिवस आहे. रविवारच्या कायद्याच्या पाच दिवस आधी न्यायाचे प्रतिनिधित्व केलेले आहे, आणि त्या न्यायाच्या दहा दिवस आधी तुर्यांच्या इशाऱ्याची नोंद केलेली आहे. पुनरुत्थान हा पहिला मार्गचिन्ह आहे; त्यानंतर पाच दिवसांनी अखमीर भाकरींचा कालावधी समाप्त होतो. अखमीर भाकरींचा कालावधी समाप्त झाल्यानंतर तीस दिवसांनी तुर्यांच्या इशाऱ्याची घटना घडते. त्यानंतर दहा दिवसांनी प्रायश्चित्त दिनाच्या न्यायाची नोंद केली जाते, आणि त्यानंतर पाच दिवसांनी पेंतेकोस्ताचा रविवारचा कायदा येतो.

हे वसंत ऋतूतील व शरद ऋतूतील सणांच्या line upon line अनुप्रयोगातील सात मार्गचिन्हे ओळखते; बेखमीर भाकरीच्या सणाची सुरुवात, पुनरुत्थान, बेखमीर भाकरीच्या सणाचा शेवट, रणशिंगांचा इशारा, न्याय, पेन्टेकोस्ट आणि उत्तरकालीन पाऊस. ही सात मार्गचिन्हे एका alpha सातव्या-दिवसाच्या शब्बाथात आणि एका omega

सातव्या-वर्षाच्या शब्बाथात स्थापन केलेली आहेत. त्या दोन शब्बाथांच्या दरम्यान अंतर्भूत असलेली ही सात मार्गचिन्हे पाच दिवसांचा एक कालखंड वेगळा करून दर्शवितात; त्यानंतर तीस दिवसांचा एक कालखंड, दहा दिवसांचा एक कालखंड, पाच दिवसांचा एक कालखंड आणि सात दिवसांचा एक कालखंड येतो.

मग जेव्हा आपण ख्रिस्ताच्या पुनरुत्थानाची सांगड घालतो, तेव्हा आपल्याला चाळीस दिवसांचा एक कालावधी दिसतो, ज्यामध्ये त्याने शिष्यांना “समोरासमोर” शिकविले आणि त्यानंतर तो स्वर्गारोहण पावला. मग दहा दिवस शिष्य वरच्या खोलीत होते. ते दहा दिवस पेंटेकोस्टच्या दिवशी संपले, जो रविवारचा नियम आहे. यामुळे याजकांच्या रेषेत, जी लेवीय “23” द्वारे दर्शविली आहे, चाळीस दिवसांचा कालावधी आणि दहा दिवसांचा कालावधी जोडला जातो.

पुनरुत्थानापासून बेखमीर भाकरांच्या समाप्तीपर्यंत पाच दिवस आहेत; त्यानंतर तुरईच्या इशाऱ्यापर्यंत तीस दिवस; मग ख्रिस्ताच्या स्वर्गारोहणापर्यंत पाच दिवस; त्यानंतर न्यायापर्यंत पाच दिवस; आणि मग पेंटेकोस्ताच्या उत्तरवृष्टीच्या सात दिवसांपर्यंत पाच दिवस.

बेखमीर भाकरीच्या सात दिवसांच्या आरंभानंतरच्या पुढील दिवशी प्रथमफळांच्या पुनरुत्थानाचा दिवस येतो. हे पुनरुत्थान बेखमीर भाकरीच्या त्या सात दिवसांच्या कालावधीत घडते, आणि पुनरुत्थानानंतर पाच दिवसांनी बेखमीर भाकरीचा कालावधी समाप्त होतो.

बेखमीर भाकरीच्या समाप्तीनंतर तीस दिवसांनी कर्णांचा नाद इशारा दर्शवितो.

रणशिंगांच्या इशाऱ्यानंतर पाच दिवसांनी, चाळीस दिवस शिक्षण दिल्यानंतर ख्रिस्त स्वर्गारोहण पावला. त्याच्या स्वर्गारोहणाने माडीवरील खोलीतील दहा दिवसांची सुरुवात झाली.

मग त्याच्या स्वर्गारोहणानंतर पाच दिवसांनी न्यायाची खूण प्रकट होते.

पाच दिवसांनी पेंटेकोस्टचा रविवार कायदा उत्तरपावसाच्या सात दिवसांच्या कालावधीचा प्रारंभ करतो.

एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे ते आहेत जे कोकराच्या पाठी जिथे जिथे तो जातो तिथे तिथे जातात. एलीया व मोशे यांची १८ जुलै २०२० रोजी हत्या झाली. ज्या ठिकाणी आपल्या प्रभूला देखील वधस्तंभावर खिळण्यात आले, त्याच ठिकाणी त्यांचा वध झाला. ख्रिस्ताच्या पुनरुत्थानाने ३१ डिसेंबर २०२३ च्या पुनरुत्थानाचे प्रतिरूप दर्शविले. त्या तारखेपूर्वी, म्हणजे २०२३ च्या जुलैमध्ये, अरण्यात एक आवाज बेखमीर भाकरांनी दर्शविलेला संदेश घोषित करू लागला. खमीर हे भ्रम, दांभिकता आणि पाप यांचे प्रतीक आहे, आणि अरण्यातून आलेला संदेश बेखमीर होता. ३१ डिसेंबर २०२३ पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंत, लेवीय “२३” ने एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या प्रायश्चित्ताची एक चौकट निश्चित केली आहे. ती चौकट मिलरच्या स्वप्नाशी, मलाखी तीन आणि प्रकटीकरण एकोणीस मधील स्वर्गाच्या खिडक्यांशी सुसंगत आहे. ती ख्रि. श. २७ ते ३४ या पवित्र आठवड्यातील तिसरा व नववा प्रहर यांच्याशी सुसंगत आहे.

पुढील लेखात आपण या गोष्टी पुढे चालू ठेवू.

> “‘ज्ञानाने कोठाऱ्या सर्व मौल्यवान आणि मनोहर संपत्तीने भरल्या जातील.’”
>
> “मन आणि आत्मा यांच्यासाठी, तसेच शरीरासाठीही, शक्ती प्रयत्नानेच प्राप्त होते, हा देवाच्या नियमाचा आदेश आहे. व्यायामामुळेच विकास घडतो. या नियमाशी सुसंगतपणे, देवाने आपल्या वचनात मानसिक व आध्यात्मिक विकासाची साधने पुरविली आहेत.
>
> “या जीवनासाठी किंवा येणाऱ्या जीवनासाठी सिद्ध होण्यासाठी मनुष्यांना समजणे आवश्यक असलेली सर्व तत्त्वे बायबलमध्ये समाविष्ट आहेत. आणि ही तत्त्वे सर्वांना समजण्यासारखी आहेत. तिच्या शिक्षणाचे मोल जाणण्याची वृत्ती ज्याच्या ठायी आहे, असा कोणीही मनुष्य बायबलमधील एकही उतारा वाचून त्यातून काही

उपयुक्त विचार प्राप्त केल्यावाचून राहू शकत नाही. परंतु बायबलचे सर्वांत मौल्यवान शिक्षण प्रसंगोपात्त किंवा विस्कळीत अभ्यासाने प्राप्त होत नाही. तिची सत्यांची महान व्यवस्था घाईघाईने किंवा निष्काळजीपणे वाचणाऱ्या वाचकाला दिसून येईल अशा रीतीने मांडलेली नाही. तिची अनेक रत्ने पृष्ठभागाच्या बऱ्याच खाली दडलेली आहेत, आणि ती केवळ परिश्रमी संशोधनाने व अखंड प्रयत्नानेच प्राप्त होऊ शकतात. त्या महान संपूर्णतेची रचना करणारी सत्ये शोधून काढली पाहिजेत आणि एकत्र गोळा केली पाहिजेत, 'येथे थोडे, आणि तेथे थोडे.' यशया 28:10."

"अशा रीतीने शोधून काढून एकत्र आणल्यावर, ते एकमेकांशी पूर्णपणे जुळणारे आढळतील. प्रत्येक सुवार्ता इतरांची पूरक आहे; प्रत्येक भविष्यवाणी दुसऱ्या एखाद्या भविष्यवाणीचे स्पष्टीकरण आहे; प्रत्येक सत्य हे दुसऱ्या एखाद्या सत्याचे विकसित रूप आहे. यहूदी व्यवस्थेतील प्रतिरूपे सुवार्तेद्वारे स्पष्ट केली जातात. देवाच्या वचनातील प्रत्येक तत्त्वाला त्याचे स्थान आहे, प्रत्येक वस्तुस्थितीला तिचा आशय आहे. आणि ही संपूर्ण रचना, तिच्या आराखड्यात व अंमलबजावणीत, तिच्या कर्त्याविषयी साक्ष देते. अशी रचना अनंताच्या मनाव्यतिरिक्त अन्य कोणतेही मन कल्पू किंवा घडवू शकले नसते."

"विविध भागांचा शोध घेऊन त्यांचा परस्पर संबंध अभ्यासताना, मानवी मनाच्या सर्वोच्च क्षमता अत्यंत तीव्र कार्यरत होतात. अशा अभ्यासात कोणीही गुंतले तर त्याची मानसिक शक्ती विकसित झाल्यावाचून राहत नाही."

"सत्याचा शोध घेणे आणि ते एकत्र आणणे यामध्येच बायबल-अभ्यासाचे बौद्धिक मूल्य सामावलेले नाही. ते सादर केलेल्या विषयांचे आकलन करण्यासाठी आवश्यक असलेल्या प्रयत्नांतही सामावलेले आहे. केवळ सामान्य व दैनंदिन गोष्टींत गुंतलेले मन खुजे व दुर्बल बनते. जर त्यास कधीही महान व दूरगामी सत्ये समजून घेण्याचे कार्य दिले गेले नाही, तर काही काळानंतर ते वाढण्याची शक्ती गमावते. या अधःपतनाविरुद्ध संरक्षण म्हणून, आणि विकासाला प्रेरणा देणारे साधन म्हणून, देवाच्या वचनाच्या अभ्यासाशी दुसरे काहीही तुल्य ठरू शकत नाही. बौद्धिक प्रशिक्षणाचे साधन म्हणून, बायबल कोणत्याही इतर पुस्तकापेक्षा, किंवा इतर सर्व पुस्तके एकत्र केली तरी, अधिक प्रभावी आहे. त्याच्या विषयांची महानता, त्याच्या विधानांची गौरवपूर्ण साधेपणा, त्याच्या प्रतिमासृष्टीचे सौंदर्य—हे विचारांना जसे दुसरे काहीही करू शकत नाही तसे जागृत व उन्नत करतात. प्रकटीकरणातील विस्मयकारक सत्यांचे आकलन करण्यासाठी केलेल्या प्रयत्नाइतकी मानसिक शक्ती दुसरा कोणताही अभ्यास प्रदान करू शकत नाही. अशा प्रकारे अनंताच्या विचारांच्या संपर्कात आणलेले मन विस्तारल्याशिवाय व बळकट झाल्याशिवाय राहू शकत नाही."

"आणि आध्यात्मिक स्वभावाच्या विकासामध्ये बायबलचे सामर्थ्य तर याहूनही अधिक महान आहे. देवाशी सहवासासाठी निर्माण केलेला मनुष्य, केवळ अशाच सहवासात आपले खरे जीवन आणि विकास शोधू शकतो. देवामध्ये आपला सर्वोच्च आनंद शोधण्यासाठी निर्माण झालेल्या मनुष्याला, हृदयाच्या आकांक्षा शांत करू शकेल, आत्म्याची भूक व तहान तृप्त करू शकेल असे दुसऱ्या कोणत्याही गोष्टीमध्ये सापडू शकत नाही. जो प्रामाणिक आणि शिकण्यास तत्पर अशा भावनेने देवाच्या वचनाचा अभ्यास करतो, त्यातील सत्ये समजून घेण्याचा प्रयत्न करतो, तो त्याच्या कर्त्याच्या संपर्कात आणला जाईल; आणि, त्याच्या स्वतःच्या निवडीशिवाय, त्याच्या विकासाच्या शक्यतांना कोणतीही मर्यादा नाही."

"आपल्या शैलीच्या आणि विषयांच्या व्यापक वैविध्यात बायबलमध्ये प्रत्येक मनाला रस वाटावा असे आणि प्रत्येक हृदयाला स्पर्श करावे असे काहीतरी आहे. त्याच्या पानांमध्ये अतिप्राचीन इतिहास; जीवनाशी सर्वाधिक सुसंगत असे चरित्रलेखन; राज्यकारभाराच्या नियंत्रणासाठी, गृहव्यवस्थेच्या नियमनासाठी अशी शासनतत्त्वे आढळतात—अशी तत्त्वे की ज्यांना मानवी बुद्धीने कधीही तोललेले नाही. त्यात अत्यंत गूढ तत्त्वज्ञान, अतिमधुर आणि अतीउदात्त काव्य, सर्वाधिक उत्कट आणि अत्यंत करुण असे साहित्य सामावलेले आहे. कोणत्याही मानवी लेखकाच्या निर्मितीपेक्षा बायबलमधील लेखन, जरी केवळ या दृष्टीने विचार केले तरी, मूल्याने अपरिमित श्रेष्ठ आहे; परंतु त्या महान केंद्रस्थ विचाराशी त्यांच्या संबंधाच्या प्रकाशात पाहिले असता, त्यांचा आवाका अनंतपटीने व्यापक आणि त्यांचे मूल्य अनंतपटीने अधिक महान ठरते. या विचाराच्या प्रकाशात पाहिले असता, प्रत्येक विषयाला नवे महत्त्व प्राप्त होते. अगदी सोप्या रीतीने मांडलेल्या सत्यांतही अशी तत्त्वे अंतर्भूत आहेत जी

स्वर्गाएवढी उच्च आहेत आणि जी अनंतकाळाला व्यापून टाकतात.”

“बायबलचा मध्यवर्ती विषय, आणि संपूर्ण ग्रंथातील इतर प्रत्येक विषय ज्याभोवती गुंफलेला आहे तो विषय म्हणजे उद्धाराची योजना, मानवी आत्म्यात देवाच्या प्रतिमेचे पुनःस्थापन. एदेनमध्ये उच्चारलेल्या न्यायवचनातील आशेच्या पहिल्या सूचनेपासून प्रकटीकरणातील त्या शेवटच्या गौरवशाली वचनापर्यंत, ‘ते त्याचे मुख पाहतील; आणि त्याचे नाव त्यांच्या कपाळांवर असेल’ (Revelation 22:4), बायबलमधील प्रत्येक पुस्तकाचा आणि प्रत्येक उताऱ्याचा मुख्य आशय म्हणजे या अद्भुत विषयाचे उलगडणे,—मनुष्याचे उन्नयन,—देवाचे ते सामर्थ्य, ‘जे आपला प्रभु येशू ख्रिस्त याच्याद्वारे आपल्याला विजय देते.’ 1 Corinthians 15:57.”

“जो हा विचार ग्रहण करतो, त्याच्या पुढे अध्ययनासाठी एक अनंत क्षेत्र उघडे पडते. त्याच्याकडे ती किल्ली असते जी त्याच्यासाठी देवाच्या वचनाच्या संपूर्ण खजिनागृहाचे कुलूप उघडून देईल.”

“उद्धाराचे शास्त्र हे सर्व शास्त्रांतील शास्त्र आहे; ते असे शास्त्र आहे की जे देवदूतांच्या आणि अपतित जगांतील सर्व बुद्धिमान प्राण्यांच्या अभ्यासाचा विषय आहे; ते असे शास्त्र आहे की जे आपल्या प्रभू व तारणाऱ्या यांचे लक्ष वेधून घेते; ते असे शास्त्र आहे की जे अनंत परमेश्वराच्या मनात दीर्घकाळ संकल्पित असलेल्या—‘अनादि काळापासून मौनात ठेवलेल्या’ (Romans 16:25, R.V.)—उद्देशात अंतर्भूत होते; ते असे शास्त्र आहे की जे देवाच्या उद्धारित जनांचा अंतहीन युगांपर्यंत अभ्यासाचा विषय राहील. मनुष्याला ज्यामध्ये संलग्न होता येईल, तो हा सर्वांत उच्च अभ्यास आहे. इतर कोणताही अभ्यास जसा करू शकत नाही, तसा हा बुद्धीला चेतना देईल आणि आत्म्याला उन्नत करील.”

“‘ज्ञानाचे श्रेष्ठत्व हे आहे की, शहाणपण ते ज्यांच्याकडे असते त्यांना जीवन देते.’ ‘मी तुम्हांला जे शब्द बोलतो,’ येशू म्हणाला, ‘ते आत्मा आहेत आणि ते जीवन आहेत.’ ‘आणि हेच अनंत जीवन आहे, की त्यांनी तुला, एकमेव खरा देव, आणि ज्याला तू पाठविले आहेस त्या व्यक्तीस ओळखावे.’ उपदेशक 7:12; योहान 6:63; 17:3, R.V.”

“ज्या सर्जनशील शक्तीने जगांना अस्तित्वात बोलावून आणले, ती देवाच्या वचनात आहे. हे वचन सामर्थ्य प्रदान करते; ते जीवन उत्पन्न करते. प्रत्येक आज्ञा हे एक वचन आहे; इच्छेने स्वीकारली जाऊन, आत्म्यात ग्रहण केली असता, ती आपल्याबरोबर अनंत असलेल्या त्याच्या जीवनाला आणते. ती स्वभावाचे रूपांतर करते आणि आत्म्यास देवाच्या प्रतिमेत नव्याने निर्माण करते.

अशा प्रकारे प्रदान केलेले जीवन त्याच रीतीने टिकविले जाते. “‘देवाच्या मुखातून निघणाऱ्या प्रत्येक शब्दाने’ (मत्तय 4:4) मनुष्य जगेल.”

“मन, म्हणजे आत्मा, ज्या गोष्टीवर पोसले जाते त्याच्याद्वारे उभारले जाते; आणि त्याला कशाने पोसले जाईल हे ठरविणे आपल्या हातात आहे. विचारांना कोणते विषय व्यापून टाकतील आणि चारित्र्याला आकार देतील हे निवडण्याचे सामर्थ्य प्रत्येक मनुष्याच्या हातात आहे. शास्त्रवचनांपर्यंत प्रवेशाचा विशेषाधिकार लाभलेल्या प्रत्येक मानवाविषयी देव म्हणतो, ‘मी त्याच्यासाठी माझ्या नियमशास्त्रातील महान गोष्टी लिहिल्या आहेत.’ ‘मला हाक मार, आणि मी तुला उत्तर देईन, आणि तुला महान व सामर्थ्यशाली गोष्टी दाखवीन, ज्या तुला माहीत नाहीत.’ Hosea 8:12; Jeremiah 33:3.”

“देवाच्या वचनाचे पुस्तक आपल्या हातात असता, प्रत्येक मनुष्य—जीवनातील त्याचा वाटा कोठेही पडला असला तरी—आपण जशी संगत निवडील तशी संगत प्राप्त करू शकतो. त्याच्या पानांमध्ये तो मानवजातीतील अत्यंत उदात्त व श्रेष्ठ जनांशी संवाद साधू शकतो, आणि अनंतकाळच्या प्रभूचा मनुष्यांशी बोलणारा स्वर ऐकू शकतो. ‘ज्या गोष्टींकडे देवदूतही उत्सुकतेने डोकावून पाहू इच्छितात’ (1 Peter 1:12), त्या विषयांचा तो अभ्यास व मनन करीत असता, त्यांना त्यांची संगत लाभू शकते. तो स्वर्गीय गुरुच्या पावलांवर पाऊल ठेवून चालू शकतो, आणि जसे त्यांनी पर्वतावर, सपाट मैदानावर व समुद्रकिनारी उपदेश केला, तसे त्यांचे वचन ऐकू शकतो. तो या जगात स्वर्गाच्या वातावरणात राहू शकतो, पृथ्वीवरील शोकाकुल व परीक्षांत सापडलेल्या जनांना आशेचे

विचार व पवित्रतेची तळमळ देऊ शकतो; आणि स्वतः अदृश्य असणाऱ्याशी अधिकाधिक निकट संगतीत येत जाऊ शकतो; प्राचीन काळी जो देवाबरोबर चालला त्याच्याप्रमाणे, अनंत जगाच्या उंबरठ्याजवळ अधिकाधिक पोहोचत जाऊ शकतो, जोपर्यंत त्या द्वारे उघडली जाणार नाहीत आणि तो तेथे प्रवेश करणार नाही. तेथे तो स्वतःला परका मानीत नाही. जे स्वर त्याचे स्वागत करतील ते त्या पवित्र जनांचे स्वर असतील, जे अदृश्य रीतीने पृथ्वीवर त्याचे सोबती होते—ते स्वर, ज्यांना त्याने येथे ओळखण्यास व प्रेम करण्यास शिकले होते. जो देवाच्या वचनाद्वारे स्वर्गाशी संगतीत जगला आहे, तो स्वर्गीय संगतीत स्वतःला स्वगृही असल्याप्रमाणे अनुभवील.”
Education, 123–127.